

Λίγα λόγια για το έργο: «Μανώλη»

Κύπρος, Ιούλιος 1974.... Πραξικόπημα – τουρκική εισβολή!...

Μια σύγχρονη συγκλονιστική τραγωδία στην οποία δεν έχει επέλθει ακόμα η “κάθαρσις”!

Ο περίπλοκος ψυχισμός μιας χαροκαμένης μάνας που πιστεύει και δεν πιστεύει την απώλεια του γιου της, που ζει με τις παραισθήσεις της ύπαρξής του, αλλά και τη συναίσθηση του πικρού άδικου χαμού του.

Ένας αθέατος γάτος – σύμβολο της μορφής του άδικα σκοτωμένου γιου.

Ένα έργο του Γιώργου Νεοφύτου το οποίο υπερβαίνει τη χρονική στιγμή της καταγραφής των γεγονότων του, και εκτείνεται στην επικαιρότητα του σήμερα και στην προοπτική ενός καλύτερου αύριο. Η ενσάρκωση της μάνας με τον αδικοχαμένο γιο γίνεται η υποστασιοποίηση της δικαιοσύνης, υψώνει τη φωνή της προς τους δικαστές της γης και όλης της οικουμένης: «Δεν ζητώ τον οίκτο σας, κύριοι δικαστές. Δεν ζητώ τον οίκτο κανενός. Ζητώ δικαιοσύνη για τον γιο μου. Για να έχει νόημα ο θάνατός του. Δεν είναι εκδίκηση που ζητώ, κύριοι δικαστές. Ζητώ μονάχα να τιμωρήσετε τους δολοφόνους του γιου μου. Δικαιοσύνη... δικαιοσύνη ζητώ. Για να μπουν τα πράματα στη... σωστή τους θέση... Για να μην χαμηλώνω... ΕΓΩ...τα μάτια, όταν τους βλέπω... Να μάθουν όλοι ποιο είναι τ' άδικο και ποιο είναι το σωστό... Για να μην ξανάρθουν, κύριοι δικαστές... Για να μην ξανάρθουν».

Έγινε μια προσπάθεια να προσεγγίσω ένα χαρακτήρα τόσο διαφορετικό από μένα, -κοινωνικά, βιωματικά, ιστορικά, ηλικιακά. Η κ. Μαρία είναι μια μάνα που κουβαλάει πόνο, ανυπέρβλητο πόνο. Έζησε τον πόλεμο, πόνεσε στον πόλεμο, αδικήθηκε από τον πόλεμο. Έτσι, πρώτο μου μέλημα είναι να μεταφέρω ως ηθοποιός επάνω στη σκηνή έναν αληθινό χαρακτήρα, γιατί είναι υπαρκτός ακόμα και σήμερα.

Αυτή η γυναίκα δεν είναι δραματική, αλλά τραγική. Είναι ένας σύγχρονος τραγικός χαρακτήρας και είναι ένα σημαντικό στοιχείο για την κατανόηση του ρόλου και την προσέγγιση του. Οποιαδήποτε προσπάθεια προσέγγισης του ρόλου δραματικά μειώνει το όλο νόημα του έργου, το χαρακτήρα, τη μάνα. Μια μάνα που άδικα χάνει το παιδί της και ο μόνος λόγος που ακόμα ζει, είναι γιατί περιμένει την εκδίκηση των ενόχων. Επομένως δεν θα μπορούσε να είναι παρά μόνο μια τραγική φιγούρα και αυτή την κατεύθυνση επιλέξαμε.

Την κ. Μαρία του έργου την διάβασα σε ιστορικά βιβλία, την μελέτησα μέσα από ντοκιμαντέρ, την είδα σε εικόνες, την άκουσα σε ιστορίες για να την καταλάβω, να καταλάβω το τότε. Δεν έζησα τα γεγονότα. Έχω όμως αναφορές και παραδείγματα που με βοήθησαν, ας πούμε, να κατανοήσω το χαρακτήρα. Πειραματίστηκα με τα ίδια τα εκφραστικά μου μέσα. Ως προς την πλαστικότητα του σώματος, τη στάση, την ανάσα, το λόγο.

Ωστόσο, σε όλη αυτή την περίοδο έρευνας γύρω από αυτό το χαρακτήρα, αντιλήφθηκα ότι η απλότητα ήταν τελικά και το μεγαλύτερο κλειδί, για να κατανοήσω εις βάθος το ρόλο.

Η σκηνοθετική προσέγγιση είναι λιτή. Θέλουμε να επικεντρωθούμε και να αναδείξουμε τον ψυχισμό αυτού του χαρακτήρα, τα όσα πέρασε, τα πάθη της, τα δεινά της. Χρησιμοποιήσαμε μόνο ένα σκηνικό αντικείμενο – μια πολυθρόνα/καρέκλα και τη δυνατότητα των φωτιστικών μέσων.

Πρωταγωνιστεί: Ελεονώρα Βασιλείου

Σκηνοθεσία: Ανδρέας Βασιλείου

Μια παραγωγή της Dell' Arte ProjeKt

Παραστάσεις

Λεμεσός

Πότε: 1 Δεκεμβρίου στις 20:30, 3 Δεκεμβρίου στις 18:30.

Πού: Τεχνοχώρος ΕΘΑΛ, Λεμεσός

Για πληροφορίες: 25 877827 / 96672407

Διεύθυνση : Φραγκλίνου Ρούσβελτ 76, Ακίνητα Δήμου-Κτίριο ΣΑΛΑ, 3840, Λεμεσός